

Ποίηση

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Ἡ γῆ τῆς Κύπρου εἶναι λίγη
καὶ ἡ θάλασσα ἀπέραντη τὴν ἀγκαλιάζει.
Μαζὶ τὰ πόδια μας ρίζωσαν
δαβειὰ στὰ σπλάχνα τῆς
καὶ τὰ φουγάρα τῶν μεγάλων πλοίων
δὲν μᾶς πήραν στὶς μακρινὲς ἀποδημίες.
Λεύτερος ἀγέρας ἀνάδευε τὰ μαλλιά μας
καὶ ξεδίπλωνε τὶς σημαίες μας.
Τώρα στὴ καμπουριασμένη ράχη του
μοῦ στέλλεις μῆνυμα πέρα
ἀπὸ τὴν κόκκινη γραμμὴ, παλιέ μου φίλε!
Δὲ μπορῶ νὰ σφίξω τὸ χέρι σου
μοτώνεται ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῶν συρμάτων.
Ἔνα κουμπί, ἕνα ὄνομα, μιὰ ἐλπίδα παλὲ
μου φίλε!

Εἶναι μικρὸς ὁ τόπος νὰ χωρέση τόσο πόνο
εἶναι μικρὸ τὸ μῆνυμα νὰ χωρέση τόση ἀ-
γάπη!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΝΤΗΣ

ΝΕΚΡΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ (Μακάριος!)

Δύο ποτάμια χύθηκαν
ἀπὸ τῆς γῆς μίαν ἄκρη
κι' ἔτρεξαν καὶ τὴν πότισαν
ὅλη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.
Εἶχαν ἀρμύρα θάλασσας
καὶ πόνο τῶν δακρῶν.
Ἦταν ποτάμια χωρισμοῦ,
δάκρυα τῶν Κυπρίων.
Τὰ χύνει κόρη λυγερὴ
πούμεινε ὀρφανεμένη
μοιρολογὰ κι' ὀδύρεται
καὶ σιέται ἡ οἰκουμένη.
Μὰ δὲ σὲ κλαίει μόν' ἡ κόρη σου πατέρα
Ἔοι σὲ κλαῖν καὶ σὲ θρηνοῦν.
Γεφύρι ἦσαν για νὰ νιοὺς καλὲ πατέρα.
Καὶ τώρα ποὺ τοὺς φεύγεις θὰ χαθοῦν.

ANNA AMERIKANOY
Τύμβου.

ΚΥΠΡΟΣ

Δάφνινα στεφάνια
σοῦ μπλέξαν τὰ παιδιὰ σου
κ' ἐλευθερία γράφανε
στ' ὀλόξανθα μαλιά σου.

Κύπρο σὲ ὀνομάσανε
Κύπρο σὲ ἐβαφτίσαν
καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πέπλο σου
δόξες καὶ νίκες θρήκαν.

Δὲν σὲ φοβίζουσι οἱ βροντῆς
οὔτε κι' κακουχίες.
Δὲν σὲ τρομάζουν οἱ ἀπειλές
οὔτε κι' δυσκολίες.

Τὰ μπράτσα σου ναι δυνατὰ
σφιγμένη εἶναι ἡ γροθιά σου.
Τὰ μάτια σου εἶν' ἀστραφετέρὰ
καὶ δυνατὴ θαριά σου.

ANNA AMERIKANOY
Τύμβου.

Ἡ ΕΥΧΗ (ΜΟΥ)

Μιὰ νύκτα ποὺ 'χε ξαστεριά
εἶδα ἕνα ἀστέρι νὰ πιετᾷ
Εὐχήσου μοῦ παπ τὰ παιδιὰ
κ' ὅλα θὰ βγοῦν ἀληθινὰ.

«Ἀχ! καὶ νὰ μπόραγα ξανά
πίσω νὰ πάω γιὰ μιὰ φορὰ
Στοῦ Μόρφου καὶ στὸν Καραβά
καὶ στῆς Κυθρέας τὰ νερά».

Εὐχήθηκα κι' εἶπα μετὰ
«ΑΧ ΚΑΙ ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΑΛΗΘΙΝΑ!»

ANNA AMERIKANOY
Τύμβου.